

Venezuela:

President Maduros 12 segrar 2017

av Ignacio Ramonet 2017-12-31

Till att börja med ska vi komma ihåg att president Maduro är den mest orättvist, mest trakasserade, förtalade och angripna ledaren i Venezuelas historia. Ännu mer än självaste kommendant Chavez, som grundade den Bolivarianska Republiken... Att få bort Nicolás Maduro från Miraflorespalatset, på vilket sätt som helst, har varit och förblir den inhemska oppositionens sjukliga målsättning och dess mäktiga internationella allierades, till att börja med USAs regering.

Året 2017 hade knappast börjat innan angreppen på presidenten drog igång, omedelbart. Det första angreppet kom från Nationalförsamlingen, som kontrarevolutionen kontrollerar och som den 9e januari, beslutade att inte erkänna den presidenten. Och samtidigt anklaga Nicolás Maduro för att ha "övergivit sin post". Fullständigt falskt och absurt.

Inför detta försök till statskupp– inspirerat av den statskupsmodell som störtade Dilma Rousseff i Brasilien 2016 – ingrep Högsta Domstolen för att påpeka att enligt grundlagen kan Nationalförsamlingen inte avsätta den av folket direktvalda presidenten.

Den 14 januari besvarade presidenten detta statskupsförsök med massiva civila-militära manövrer med "Antiimperialistiska Zamora 200-armén". Där deltog omkring 600 000 bland militärer, hemvärn och sociala aktivister. Och demonstrerade på detta sätt en imponerande sammanhållning mellan de väpnade styrkorna, regeringen, Socialistpartiet och folket. *Det var den 1:a segern 2017.*

Uppmuntrade av USAs val av Donald Trump – den vitmakthögerns kandidat som installerades i Washington den 20 januari – försökte den venezolanska oppositionen skrämma Maduroregeringen med en stor marsch i Caracas den 23 januari, årsdagen av diktatorn Marcos Pérez Jiménez död 1958. Men misslyckades ömkligt en gång till. Bland annat för att president Maduro svarade med att samma dag organisera den populära förflyttningen till Nationens Minnestempel av Fabricio Ojedas stoff, han var den revolutionära ledare som störtade Pérez Jiménez. På presidentens uppmaning fyllde hundratusentals Caracasbor huvudstadens avenyer. Och visade tydligt att den folkliga chavismen behärskar gatorna, medan oppositionen visade upp sin splittring och svaghet. *Det var president Maduros 2:a seger. 2017.2.*

Sedan kom Högsta Domstolens uttalande, som underströk att Nationalförsamlingen sedan 2016 befinner sig i domstolstrots. Som ni kommer ihåg, i valet till Nationalförsamling 6 december 2015 påtalades fusk i delstaten Amazonas. Fusk som bevisades genom bandinspelningar av hur delstatssekreteraren erbjöd en grupp väljare pengar för att rösta på oppositionskandidater. Som resultat godkände Högsta domstolen inte dessa kandidater. Men Nationalförsamlingen insisterade på att svära in dem. För dessa tre ledamöter i Nationalförsamlingen skulle ha givit oppositionen absolut majoritet (två tredjedelar av ledamöterna) och makt att avskaffa lagar och begränsa presidentens handlingsmöjligheter.

Spänningar mellan parlamentet och högsta domstolen förekommer ganska ofta i alla stora demokratier. I Europa är det till exempel inte ovanligt att Högsta Domstolen tar över parlamentets befogenheter. Och i USA har t o m en så besynnerlig president som Donald Trump tvingats respektera Högsta Domstolens senaste beslut...

Men i Caracas använde oppositionen denna debatt för att på nytt lansera en internationell kampanj om en påstådd "brist på demokrati i Venezuela". Med hjälp av den nya USA-regeringen byggde de upp en kolossal medial lynchoperation mot Nicolás Maduro. De mobiliserade de förhärskande mediebolagen från CNN och Fox News till BBC i London och de största i Latinamerika och Karibien, och de mest inflytelserika globala dagstidningarna. Stöttepelare i det konservativa världsomfattande kommunikationsherraväldet, och de sociala nätverken.

Samtidigt manövrerade den venezolanska högern för att internationalisera konflikten genom att föra upp den till Amerikanska Staternas Organisation, OAS, USA kolonialdepartement enligt Che Guevara. Luis Almagro, OAS' generalsekreterare, tog lydigt – och med stöd av flera

konservativa regeringar i Latinamerika – på sig den eländiga rollen att leda denna manöver med krav på att tillämpa OAS' Demokratistadga mot Venezuela.

Men Caracas gick genast till motangrepp och lyckades uppbåda de flesta latinamerikanska och karibiska staternas diplomatiska solidaritet. Trots OAS' generalsekreterares oärliga knep och falska argument kunde Venezuela aldrig försättas i minoritet. Utan segrade obestriddigt. Och den bolivarianska revolutionens fiender, bland dem Washington, stångade utsiktslös mot president Maduros stadiga strategi, byggd på verkliga händelser, politisk ärlighet och etik. Till slut, i april, beslöt Caracas att lämna OAS och anklagade dem för att ”inkräkta på Venezuelas självbestämmande”. Med fantasi och djärvhet lyckades Nicolás Maduro att i detta komplicerade internationella sammanhang *uppnå sin 3:e stora seger, 2017.3.*

Under tiden växte spänningarna i Caracas när Högsta domstolens grundlagsavdelning uttalade att ”så länge Nationalförsamlingen fortsätter sitt domstolstrots och fattar ogiltiga beslut kommer denna grundlagsavdelning att garantera att de parlamentariska uppgifterna kommer att utföras, om så behövs direkt genom denna avdelning eller på det organ som den utser, för att sörja för rättsstaten.” Tidigare hade HD redan markerat att ledamöternas parlamentariska immunitet ”bara kommer att respekteras när de utför sina uppdrag”, vilket de inte gör så länge Nationalförsamlingen vidhåller sitt ”domstolstrots.”

Den antichavistiska oppositionen skriade i högan sky. Och än en gång övergick de till att med de internationella högerkretsarnas stöd driva på en kontrarevolutionär upprorsplan. Så inleddes den långa och tragiska ”guarimbakrisen”, gatuvåldet. Under fyra oändliga månader – från april till juli – lanserade kontrarevolutionen den mest desperata och brutala offensiv mot regeringen. Dollarfinansierade av den internationella högern, tvekade de antichavistiska krafterna – ledda av Primero Justicia, Rättvisa först och Voluntad Popular, Folkviljan, båda extremhöger – inte att använda sig av paramilitärer, terrorister och organiserad brottslighet i en kampanj med parallella irreguljära taktiker, som en expertelit på psykologisk krigföring och ”demokratipropaganda”. Med den sjukliga fixeringen att störta Nicolás Maduro,

Våldberusade kastade sig över den venezolanska demokratin. Angrep, satte i brand och förstörde sjukhus, hälsocentraler, daghem, skolor, gymnasier, mödravårdscentraler, livsmedelsförråd, läkemedelsförråd, myndigheter, hundratals privata företag, tunnelbanestationer, bussar, offentliga platser ... Medan de mångfaldigade barrikaderna i de borgarkvarter de kontrollerade.

Dessa våldsverkare kastade tiotals molotovcocktail, de tillfredsställde sitt hat med angrepp på medlemmarna i säkerhetsstyrkorna. Fem sköts ihjäl. Och många ”guarimbarare” visade prov på fruktansvärd råhet när de spände ut tunna ståltrådar över gatorna för att skära halsen av motorcyklister... eller när deras hat och rasism kokade över och de brände unga chavister levande. Tjugonio sammanlagt, av vilka nio dog. Resultat: etthundratjugoen mördade, tusentals sårade mångmiljonförluster.

Under dessa fyra månader av kontrarevolutionär extas uppmanade oppositionen till angrepp på militärförläggningar och försökte få de väpnade styrkorna att marschera mot den rättmätiga regeringen och anfälla presidentpalatset. Den extrema kupphögern försökte allt för att få till stånd ett inbördeskrig, bryta upp det civila-militära förbundet och förstöra den venezolanska demokratin.

Samtidigt fortsatte den internationella frenetiska mediekampanjen att framställa de som tände eld på sjukhus, mördade oskyldiga, förstörde skolor och brände folk levande som ”frihetshjältar”. Det var upp- och nervända världen, ’postsanning’ och ’alternativa fakta’ ...

Det var inte lätt att stå emot så mycket terror, så mycket aggression, och kontrollera den allmänna ordningen med en vilja till demokratisk myndighetsutövning, måttfullhet och respekt för de mänskliga rättigheterna. President Nicolás Maduro, grundlagsenlig och rättmätig, lyckades. Han lyckades med det omöjliga: att komma ut ur våldets labyrint. Med en genial tanke, som ingen förväntade sig, och som drog undan stolen för oppositionen och förvirrade den: att återgå till den ursprungliga grundlagsmakten.

Oenigheten mellan två rättsinstanser – Högsta domstolen och Nationalförsamlingen – användes som förevändning för guaribaterrorismen. Ingen av de två ville låta sig rubbas. Hur komma ur låsningen? Genom att grunda sig på paragraferna 347, 348 och 349 i grundlagen från 1999, beslöt president Maduro – som statschef och högsta skiljedomare – att blåsa liv i den folkliga grundlagsmakten. Det var enda sättet att på det politiska samtalets väg uppnå en

överenskommelse med oppositionen. Och genom att reglera den historiska konflikten, och finna lösningar på landets problem. Maduro tänkte igenom det noga och inväntade rätt ögonblick. Ända tills 1 maj, då de rätta förutsättningarna infann sig. Den dagen utlyste presidenten val av ombud till en Grundlagsförsamling som skulle äga rum den 30 juli. Det var enda möjligheten att uppnå fred.

Men än en gång bekräftade oppositionen sin tröstlösa politiska klumpighet och förkastade den utsträckta handen. Till världspressens hurrarop, som ingick i dess brutala och oförsonliga kampanj mot den Bolivarianska revolutionen, kom oppositionspartierna överens om att inte delta... De ägnade sig istället åt att sabotera valet, hindra folk att ta sig fram till valurnorna, bygga barrikader, bränna valurnor och hota de som ville utöva sin rätta att välja.

De misslyckades. De kunde inte förhindra att den 30 juli gick folk ut massivt för att rösta för demokratin, mot våld och terror. Över åtta och en halv miljon medborgare kom och la sin röst. De övervann alla slags hinder. De stod upp mot paramilitärer och våldsverkare. De tog sig fram på blockerade gator. Över bäckar och älvar. De gjorde det omöjliga för att utföra sin medborgerliga plikt, politiska, etiska, moraliska... och övervinna att inhemska och utländska hot.

Få förväntade sig så hög grad av folklig mobilisering, denna ström av röstande och den totala valframgången. Dagen därpå blev det som presidenten förutspått, guarimborna upplöstes. Våldet skingrades. Fred rådde igen. Med finkänslighet, tålmod, mod och beslutsamhet och en fin strategisk intelligens kunde president Maduro på detta sätt besegra guarimborna, och omintetgöra den uppenbara kuppavsikten. Han stod fast mot hoten, och det gjorde han utan att ändra grunddragen i sin politik. *Det var hans mest enastående seger året 2017.4.*

”Tillkomsten av Grundlagsförsamlingen – kommenterade Nicolás Maduro – medförde utan tvivel också en övergång till ett fredligt klimat som gjorde det möjligt att driva på den Bolivarianska Revolutionen politiska offensiv.” *2017. 5,6.*

Och denna offensiv gynnade det som många trodde var omöjligt: *två sensationella och definitiva valsegrar*. Guvernörsvalet i delstaterna den 15e oktober, med seger i 19 av 23 delstater... Bland dem Miranda och Lara, två delstater där oppositionen sett till att så gott som utrota all socialpolitik. Och senare segern i Zulia, en strategisk delstat, med stor befolkning och stora viktiga olje- och gasfyndigheter...

Revolutionen vann också kommunalvalen den 10 december, och tog hem 308 av 335 borgmästarposter, dvs i 93 procent av kommunerna... Chavismen vann 22 av 24 delstatshuvudstäder, även Caracas. Och kontrarevolutionen bekräftade sin popularitet med ett brant väljartapp: 2,1 miljoner förlorade röster.

Venezuela visade världen livskraften i sitt demokratiska systems. Det var det enda landet i världen som under ett år genomförde tre stora landsomfattande val... Där chavismen segrade i alla tre. Medan högern, demoraliserad av så många katastrofer efter varandra, splittrades upp, oenig, omtumlad... Ledarna angrep varandra. Anhängarna bedövade. Men de internationella beskyddarna vidmakthöll sitt stöd. Särskilt den mest aggressiva: USAs nya president Donald Trump.

I enlighet med president Barack Obamas exekutivorder 8 mars 2015, som stämplade Venezuela som ”ett ovanligt och extraordinärt hot mot USAs säkerhet”, utfärdade Donald Trump under hela 2017 en rad sanktioner mot den Bolivarianska Republiken.

Och alldeles särskilt den 11 augusti, då han hotade med militärt ingripande. I samtal med journalister på sin golfbana i New Jersey sa Trump: ”Vi har många alternativ för Venezuela, även ett möjligt militärt alternativ om det skulle behövas.” Senare, den 25 augusti inom ramen för den finansiella blockaden mot Caracas, förbjöd Trump ”alla personer, enheter, företag eller föreningar med juridisk säte i eller verksamhet i USA att genomföra affärer med skuldbrev utfärdade av någon instans inom Venezuelas regering, som Venezuelas Centralbank eller det statliga företaget Pdvsa.”

Dessa sanktioner syftar till att tvinga Venezuela att ställa in betalningarna på sin utlandsskuld, och utestänga staten och Pdvsa från finansmarknader knutna till USA. Hindra Venezuela att använda skuldförbindelser för att få tag på hårdvaluta.

Lawrence Eagleburger, f.d. utrikesminister åt George W. Bush, hade öppet erkänt i en intervju i Fox News att Washington dragit upp riktlinjer för den ekonomiska krigföringen mot Venezuela:

”Vi bör använda de ekonomiska redskapen – försäkrade den f.d. utrikesministern – för att försämra Venezuelas ekonomi så att chavismens inflytande i landet och världsdelen rasar till botten [...] Allt vi kan göra för att sänka den venezolanska ekonomin och skapa ett svårt läge, är av godo.” Den nuvarande finansministern Steven Mnuchin bekräftade officiellt att de nya sanktionerna syftade till ”att strypa Venezuela”.

Inför så fräcka angrepp förklarade Nicolás Maduro att några inställda betalningar blir det inte fråga om. Till att börja med för att Venezuela är det land i Sydamerika som bäst skött sina skuldbetalningar. Under de senaste fyra åren har Caracas betalt 74 miljarder US dollar... Och därför att regeringen ”ständigt upprättar en tydlig strategi” för omförhandling och omstrukturering av utlandsskulden. Presidenten fördömde fiendens försök att isolera Bolivaranska Republiken finansiellt och göra det omöjligt att få lån. För att strypa landet bit för bit. De vill skrämja privata investerare, så att de inte köper skuldförbindelser, och inte deltar i omförhandlingar av utlandsskulden, och inte investerar. Nicolás Maduro förklarade att förutom blockaden utsätts Venezuela för en regelrätt ”förföljelse”, där länder som Kanada och EU-länder deltar. En aktiv förföljelse mot handeln, bankaffärerna och de finansiella åtgärderna.

Men Maduro lyckades avvärja dessa angrepp. Och förvånade än en gång sina motståndare när han den 3 november bildade en Kommission för att befästa återfinanseringen och omstruktureringen av utlandsskulden, med syfte att övervinna de finansiella angreppen. ”Vi ska helt och hållet reformera utlandsbetalningarna och uppnå balans” – förklarade han. ”Vi ska bryta upp de internationella schemana.” Och så blev det: Några dagar senare, i trots mot finansblockaden, och som första steg till den omförhandling och omstrukturering som presidenten föreslagit, anlände en grupp långgivare till Caracas för sammanträden med regeringen. De kom från USA, Panamá, Storbritannien, Portugal, Colombia, Chile, Argentina, Japan och Tyskland. *Det var en otvetydig seger för president Maduro. 2017. 7.*

Här är det läge att förklara att denna fjärde generationens konflikt mot Bolivarianska Revolutionen har flera fronter och innefattar fyra parallella krig:

1. Ett upprorskrig, planerat av experter på omstörtande verksamhet, sabotage och masspsykologi, med legoknektar, cykliskt återkommande kriminellt gatuvåld (guarimba) och terroristangrepp mot militärförläggningar, militära mål och landets infrastruktur (elnät, raffinaderier, vattenförsörjning, etc;)
2. Ett mediekrig, med press, radio, teve och sociala medier som bildar en ny armé för att med planerad propaganda tämja samvetena och förföra hjärtana;
3. Ett diplomatisk krig med trakasserier i internationella fora, framför allt i OAS, och i den så kallade ”Limagruppen” dit USA, Kanada och EU normalt sällar dig. Och
4. Ett ekonomisk och finansiellt krig med hamstring, brist på livsmedel och läkemedel, valutamanipulationer via olagliga växelkontor, för att framkalla inflation, bankblockad och förvrängning av landets risknivå.

När det gäller risknivåer är det viktigt att inte glömma att under de senaste fyra åren, som sagt, har Caracas betalat sina skulder som sig bör, utan undantag, omfattande över 74 miljarder US dollar. Vilket borde ha sänkt risknivån drastiskt. Så det innebär ingen risk att låna till Venezuela som visat sig religiöst noggrann i sina betalningar. Men den formella risknivån har ändå skrivits upp... Enligt JP Morganbanken sätts risknivån för närvarande till 4.820 punkter, dvs 38 gånger högre än för Chile, som har samman förhållande mellan skuld och BNP som Venezuela... Det är det höga pris Venezuela får betala för att demokratiskt ha valt ett socialistisk politiskt system.

När det gäller bankblockaden under 2017, och särskilt efter Donald Trumps sanktioner, har de ensidiga kontraktsuppsägningarna mångfaldigats. Till exempel, i juli informerade mellanhanden Delaware att dess uppdragsgivare, PNC-banken i USA, vägrat acceptera medel som kom från Pdvs. I augusti informerade Novo Banco de Portugal att det på grund av USA-bankernas blockad var omöjligt att genomföra Venezuelas dollartransaktioner. Senare kunde inte heller Bank of China Frankfurt, allierad med Caracas, genomföra Venezuelas betalning av 15 miljoner US dollar till kanadensiska gruvbolaget Gold Reserve... I november fick Caracas tillbaka de 39 miljoner dollar som de betalt för livsmedelsinköp inför julen, för mellanhandsbankerna vägrade hantera pengar från Venezuela.

Och i början av september blev det bekant att finansföretaget Euroclear, filial till USAs JP Morgan, blockerade en betalning från Venezuela på 1,2 miljarder US dollar för inköp av läkemedel och livsmedel. Det stoppade inköpet av 300 000 insulindoser... Och samtidigt vägrade

ett colombianskt laboratorium, tillhörigt svenska BSN Medical, acceptera Venezuelas betalning av en last primaquina, för behandling av malaria.

Syftet med alla dessa blockadåtgärder är att hindra regeringen att använda sina tillgångar för att importera de livs- och läkemedel folket behöver. Allt detta för att förmå folk att protestera och skapa kaos i hälsovårdssystemet, även om de kostar tusentals sjuka livet.

I detta fall lyckades presidenten tack vare sina internationella förbindelser i november importera stora mängder insulin från Indien. Hundratals patienter kunde räddas till livet. *Vilket också var en seger för Nicolas Maduro. 2017. 8.*

För att bryta upp finansblockaden tog presidenten i november ett annat initiativ: att skapa en digital valuta, petron. Detta väckte entusiasm bland investerare i kryptovalutor, och placerade Venezuela i tåten för denna teknologi för globala finanser, och skapade stora förväntningar. Desto mer som oljepriset inte skulle vara knutet till marknadernas nycker och spekulation, utan direkt knyts till det internationella värdet på verkliga tillgångar som guld, olja, gas, diamanter. Venezuela tog sålunda ett stort steg till en revolutionär finansieringsmekanism där ingen utländsk makt kan bojkotta betalningar eller utfärda sanktioner. *På det sättet blev petron ännu en klar seger för president Maduro, 2017. 9.*

Det ska tilläggas, att samtidigt med alla dessa strider, och trots den oljeberoende modellens bankrutt, ägnade presidenten sig alldeles särskilt åt att se till att den bolivarianska socialismen inte skulle försvagas och att varken skola, arbete, tak, hälsovård, löner, livsmedel skulle fattas. Regeringen upphörde inte med finansiering av grundläggande offentliga byggprojekt. Och inte heller bostadsbyggen: Under 2017 tillkom över 570 000 nya bostäder... Alla sociala projekt som läkarmottagningarna med flera vidmakthölls. Uppodlingsplanerna vidmakthölls. Och livsmedelsförsörjningen. Bondemarknaderna stärktes... Det var hjärtskärande att se hur presidenten mitt i stormen uppnådde det sociala underverket att rädda landet. Kontrarevolutionen kunde inte stoppa socialismen frammarsch.

I detta perspektiv kunde den centraliserade direkta varudistributionen genom de lokala produktions- och försörjningskommittéerna CLAP fortsätta utvecklas i hela landet och nå ut till de folkliga skiktens 4 miljoner venezolaner och skydda dem från den bristsituation som framkallats av den ekonomiska krigföringen.

Dessutom lanserade president Maduro under 2017 nya sociala initiativ. Den mest slående var Fosterlandskortet, ett nytt ID-kort som genom en serie QR-koder anger medborgarnas socioekonomiska status. Det gynnar de familjer som behöver det samhällsstöd som de olika projekten tillhandahåller. I slutet av 2017 hade 16,5 miljoner medborgare registrerat sig med det nya ID-kortet.

Presidenten drev också på rörelsen "Vi är Venezuela" för att snabba på tilldelningen av samhällsstödet. De 200 000 frivilliga i "Vi är Venezuela" har till uppgift att hus för hus identifiera vilka behov familjerna har. Ett särskilt syfte är att garantera stödet till alla landets pensionärer, som Nicolás Maduro hade lovat.

Presidenten la också fram projektet Chamba Juvenil, riktat till unga arbetslösa, för att ge dem jobb i alla de sociala projekt som ska garantera de grundläggande behov som identifierats genom Fosterlands-IDkortet. Chamba Juvenil vänder sig särskilt till unga arbetslösa, såväl universitetsutbildade som unga utan utbildning, ensamstående kvinnor och gatungdomar. Detta beräknas kunna skapa 800 000 jobb. Alla dess sociala framsteg utgjorde utan tvekan *en av de mest uppskattade av president Maduros segrar 2017. 10.*

Vi skulle också kunna ta upp framgångar inom utrikespolitiken, framför allt Maduros enastående internationella rundresa i oktober till Vitryssland, Algeriet, Ryssland och Turkiet, som kulminerade med viktiga bilaterala avtal för att vinna det ekonomiska och sociala kriget. Eller de ständiga överläggningarna med oljeproducenterna, båda OPEP och icke-OPEP, som gjorde det möjligt att under 2017 få upp oljepriset över 23 procent.

Och i november sattes den stora offensiven mot korruption i gång med tiotals spektakulära anhållanden bland Pdvsas och Citgos högsta chefer. Inget liknande hade hänt under den venezolanska oljeindustrins hundra år. Det var utan tvekan *den mest kommenterade av president Maduros segrar 2017. 11.*

Till slut är det viktigt att påminna om den världsomfattande kampanjen som styrs av de stora mediekoncernerna för att smutsa ner Nicolas Maduros rykte. Och inte glömma den digitala krigsföringen på Internet och mångfalden hemsidor, de sociala nätverken och Facebook, Twitter, WhatsApp, Youtube, Instagram etc. Alla dessa vapen för massmanipulation försöker förstöra bilden av presidenten och manipulera den venezolanska verkligheten. De osynliggör det stora stöd presidenten åtnjuter bland breda lager, och döljer oppositionens våld. Syftet är politiskt: att tvinga bolivarianska Venezuela på knä och undergräva dess roll som nyckelaktör i världen, som landet har inte bara på grund av stora tillgångar, utan framför allt på grund av sin revolutionära samhällsmodell. Och så klart dess geopolitiska betydelse som antiimperialistisk makt med stort regionalt inflytande.

Hittills har planerna att störta Maduro misslyckats. Som han själv sa: "Imperialismen har inte lyckats strypa oss, och de kan inte komma åt den Bolivarianska Revolutionen på något område." Tvärtom har presidenten stärkt sin roll under 2017.

Det har gjort det möjligt att återta det strategiska initiativet för att uppnå fred i landet. Engagerad i försvaret för de stora nationella intressena, och trogen principerna om hederlighet och ödmjukhet, har Nicolas Maduro föreslagit oppositionen att sätta sig vid förhandlingsbordet och återuppta samtalet. Denna gång på neutral plats i Dominikanska Republiken. På grundval av ömsesidig respekt och erkänsla. Tanken är att återupprätta ett nationellt förhandlingssystem som demokratisk metod för att försvara nationens överordnade intressen och reglera de konflikter som på grund av olika politiska intressen naturligt uppstår under en revolution,. *Dessa framsteg mot fred har kanske varit presidentens mest uppskattade seger. 2017. 12.*

Under det gångna årets brutala och oupphörliga angrepp har chavismen visat sin styrka och förmåga att övervinna motgångar. Och har lyckats bredda sitt stöd, öka de politiska och sociala krafterna till fördel för revolutionen. Så är den mer sammanhållen än någonsin. Vilket innebär en lättnad och ett ljusst hopp för hela Latinamerika. Hur det än förargar hans fiender har president Maduro – med sina 12 lysande segrar under 2017 – bekräftat att han förblir, som hans beundrare säger, "oförstörbar".

Översättning Eva Björklund